

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2007/024 Br

in de klacht nr. 2006.3518 (097.06)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft via een gevolmachtigde van verzekeraar een aantal zakelijke verzekeringen bij verzekeraar gesloten. Op 4 april 2006 heeft klager de gevolmachtigde van verzekeraar verzocht deze verzekeringen per premievervaldatum te beëindigen op grond van artikel 7:940 lid 3 BW.

Dit artikel luidt, voor zover hier van belang:

'Indien de verzekeraar zich de bevoegdheid voorbehoudt de overeenkomst tussentijds op te zeggen, komt de verzekeringnemer een gelijke bevoegdheid toe. (...) De verzekeraar kan slechts tussentijds opzeggen op in de overeenkomst vermelde gronden welke van dien aard zijn dat gebondenheid aan de overeenkomst niet meer van de verzekeraar kan worden gevergd'.

(De gevolmachtigde van) verzekeraar heeft geweigerd aan dit verzoek te voldoen en heeft de door klager gedane verzoeken tot tussentijdse beëindiging beschouwd als opzegging van de verzekeringen per contractvervaldata.

In de op de door klager gesloten verzekeringen van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden is, voor zover hier relevant, het volgende vermeld:

'7.2 De verzekering eindigt:

7.2.1 door opzegging door de verzekerde tegen het einde van de op het polisblad genoemde verzekeringstermijn mits de opzegging schriftelijk aan de maatschappij geschiedt, een termijn van ten minste twee maanden in acht wordt genomen en (...);

7.2.2 door opzegging door de maatschappij tegen de premievervaldag (...) mits daarbij een termijn van ten minste twee maanden in acht wordt genomen'.

De klacht

De gevolmachtigde van verzekeraar heeft ten onrechte geweigerd de verzekeringen tussentijds per premievervaldatum te beëindigen op grond van het

2007/024 Br

nieuwe verzekeringsrecht. Dit zelfs ondanks een eerder aan de tussenpersoon van klager gedane telefonische toezegging door een medewerkster van de gevolmachtigde van verzekeraar dat alle opzeggingen akkoord waren bevonden.

De relatie met de gevolmachtigde van verzekeraar was reeds verstoord voordat dit feit plaatsvond.

Het standpunt van verzekeraar

Uit de brief van 14 juni 2006 blijkt dat de opzegging van de verzekeringen kennelijk is verzorgd door de tussenpersoon. Dat blijkt evenwel niet uit de opzegging zelf. Hoewel de belangen van klager kennelijk toen al werden behartigd door de tussenpersoon, was dat voor (de gevolmachtigde van) verzekeraar niet duidelijk, zodat de daarop volgende correspondentie rechtstreeks met klager plaatsvond. Het gaat bij de verzekeringen om meerjarige overeenkomsten die in 2003 zijn aangegaan en waarvan de eerste contracttermijnen nog niet waren 'uitgediend' bij opzegging.

Bij het sluiten van de overeenkomsten in 2003 werden meerjarige contracttermijnen afgesproken en overeengekomen, maar klager meent dat hij desondanks gerechtigd is om de overeenkomsten per eerstkomende premievervaldag op te zeggen op grond van artikel 7:940 lid 3 BW, nu de verzekeringsvoorwaarden verzekeraar het recht toekennen om de overeenkomsten per premievervaldag op te zeggen. Klager doet dus een beroep op het beginsel van 'gelijke rechten' zoals verwoord in de eerste zin van lid 3 van artikel 7:940 BW. Bij zijn opzeggingen voerde klager geen andere of bijzondere reden voor beëindiging van de overeenkomsten aan. Verzekeraar gaat daarom ervan uit dat er, behoudens de invoering van het nieuwe verzekeringsrecht, kennelijk voor klager geen grond bestaat om af te wijken van het beginsel dat de overeenkomst partijen tot wet strekt en aldus partijen bindt.

Verzekeraar heeft geweigerd in te stemmen met een tussentijdse beëindiging van de verzekeringsovereenkomsten en heeft klager gehouden aan de met hem afgesproken en overeengekomen contracttermijnen, en wel om de volgende redenen.

Kort voorafgaand aan de invoering van het nieuwe verzekeringsrecht is aan artikel 7:940 lid 3 BW een zin toegevoegd, namelijk:

'De verzekeraar kan slechts tussentijds opzeggen op in de overeenkomst vermelde gronden welke van dien aard zijn dat gebondenheid aan de overeenkomst niet meer van de verzekeraar kan worden gevergd'.

Dat een verzekeraar terughoudend gebruik dient te maken van de (tussentijdse) opzegmogelijkheden volgde echter al vóór de invoering van het nieuwe recht uit de jurisprudentie van de Raad van Toezicht Verzekeringen. Verzekeraar heeft zich afgevraagd hoe de nieuwe regeling met betrekking tot gelijke tussentijdse opzegmogelijkheden uitpakt in combinatie met de - intussen wettelijk bepaalde - gebruiksbeperkingen van tussentijdse opzeggingsrechten. De vragen hieromtrent heeft verzekeraar voorgelegd aan Prof. Mr. J.H. Wansink. Wansink liet verzekeraar weten dat hij van mening is dat verzekeraar nog altijd gebruik kan maken van het opzeggingsrecht per premievervaldatum en dat door de invoering van het nieuwe recht ook de verzekeringnemer per premievervaldatum kan opzeggen. Voor beide partijen geldt naar zijn mening evenwel dat het opzeggingsrecht beperkt is tot die gevallen waarin er gronden van dien aard spelen dat van de opzeggende partij niet gevergd kan worden dat hij nog langer aan de overeenkomst gebonden is. Verzekeraar heeft het advies van Wansink ter

2007/024 Br

harte genomen. Wanneer verzekeraar geconfronteerd wordt met tussentijdse opzeggingen die worden gemotiveerd met een verwijzing naar de invoering van het nieuwe recht, honoreert hij die opzeggingen daarom niet.

Er spelen in dit geval - naast voornoemde algemene aspecten van het beleid van verzekeraar inzake opzeggingen op grond van invoering van het nieuwe recht - ook nog twee bijzondere aspecten.

1. Hoewel klager in zijn brief van 14 juni 2006 stelt dat een medewerkster van de tussenpersoon op 19 april 2006 telefonisch contact heeft opgenomen met de gevolmachtigde van verzekeraar en 'een mevrouw' van dat kantoor zou hebben bevestigd dat alle opzeggingen akkoord waren, kan verzekeraar daarvan niets in zijn administratie terugvinden. Verzekeraar betwist dan ook uitdrukkelijk dat dit gesprek met 'een mevrouw' van het kantoor van zijn gevolmachtigde heeft plaatsgevonden. De opzegging is bovendien zodanig opgezet dat de rol van de tussenpersoon daaruit niet blijkt. Het is dan niet logisch dat door de tussenpersoon wordt getelefoneerd en nog minder logisch is dan dat personeel van de gevolmachtigde van verzekeraar toezeggingen zou doen aan de tussenpersoon zonder dat duidelijk is dat deze klager zou (kunnen) vertegenwoordigen.

2. Klager voert in het klachtenformulier voor het eerst een verstoorde relatie met verzekeraar aan. Dit zou, afhankelijk van de omstandigheden, een ernstige grond voor opzegging kunnen zijn. Verzekeraar betwist echter het bestaan van die verstoring. Uit niets blijkt ook waarom die verhouding verstoord zou zijn. Als klager bedoelt te zeggen dat de verhoudingen zijn verstoord door de houding van verzekeraar ten aanzien van de gevolgen van de opzegging, dan meent verzekeraar dat deze verstoring - uiteraard - geen reden voor beëindiging is. Hoewel een en ander in deze zaak niet speelt - doordat het een volmachtsituatie betreft - valt het verzekeraar op dat bij veel opzeggingen een voormalige verzekeringsadviseur nog provisiebelangen heeft én er sprake is van een nieuwe tussenpersoon die in zijn provisie-inkomen wordt getroffen door een gebondenheid aan een eenmaal gesloten contract. Als verzekeraar onverplicht zou ingaan op een tussentijdse opzegging, zou hij onrechtmatig handelen tegenover de voormalige tussenpersoon met bestaande rechten. Dit volgt uit een uitspraak van de Hoge Raad (HR 11 mei 1990, NJ 1991, 151 m.nt. MMM). Dit houdt in dat verzekeraar bij onterechte beëindigingen voormalige tussenpersonen op enige wijze zou moeten compenseren.

Gelet op het advies van Wansink, de op verzekeraar rustende verplichting om ook de belangen van voormalige tussenpersonen te behartigen én de consequenties voor verzekeraar van onterechte beëindigingen, meent verzekeraar dat hij in alle redelijkheid inhoudelijk gevolg heeft kunnen geven aan het advies van Wansink door afwijzend op het door klager gedane verzoek tot tussentijdse beëindiging van zijn verzekeringen te reageren.

Het commentaar van klager

Na kennisneming van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd. Klager heeft nog aangevoerd dat nergens in (artikel 7.2.2. van) de verzekeringsvoorwaarden staat opgenomen dat er een bijzondere reden voor opzegging per premievervaldatum moet zijn. Deze reden heeft klager overigens wel, namelijk een gebrek aan vertrouwen in (de gevolmachtigde van) verzekeraar.

2007/024 Br

Het oordeel van de Raad

Algemene beschouwing

De Raad stelt in deze zaak het volgende voorop.

1. Voor de uitleg van artikel 7:940 lid 3 BW zijn de volgende passages uit de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel 'Vaststelling van titel 7.17 (verzekering) en titel 7.18 (lijfrente) van het nieuwe Burgerlijk Wetboek' (nr. 19 529) en het wetsvoorstel 'Invoeringswet titel 7.17 en titel 7.18 Burgerlijk Wetboek' (nr. 30 137) van belang.

A Bij eerste Nota van Wijziging van 21 juni 2000 (Kamerstukken II 1999-2000, 19 529, nr. 5) is aan artikel 7.17.1.13 (7:940 BW) een derde lid toegevoegd, luidende: 'Indien de verzekeraar de bevoegdheid heeft bedongen de overeenkomst tussentijds op te zeggen, komt de verzekeringnemer een gelijke bevoegdheid toe. De verzekeraar en de verzekeringnemer nemen daarbij een termijn van twee maanden in acht'. Als toelichting wordt in de Nota van Wijziging (p. 26-27) het volgende vermeld: 'Het komt nog al eens voor dat krachtens de polis de verzekeraar en de verzekeringnemer ongelijke opzegmogelijkheden hebben. Zo komt het voor dat de verzekeringnemer alleen kan opzeggen tegen de contractsvervaldatum, maar de verzekeraar ook tegen elke jaarlijkse premievervaldatum. Ook komt de verzekeraar nog al eens de bevoegdheid toe de overeenkomst tussentijds op te zeggen na het vallen van schade, terwijl die bevoegdheid de verzekeringnemer wordt onthouden. Het nieuw voorgestelde derde lid van dit artikel beoogt de opzegmogelijkheden voor beide partijen gelijk te doen zijn. Dit vooral om evenwichtige opzegmogelijkheden te creëren. Het belang daarvan voor de verzekeringnemer kan bijvoorbeeld daarin gelegen zijn dat deze ontevreden is over een afwikkeling van de schade. De mogelijke vrees - met name bij meerjarige contracten tegen een lagere premie - dat door het gelijktrekken van de opzegmogelijkheden de verzekeringnemer onder omstandigheden te gemakkelijk de overeenkomst tussentijds kan opzeggen, kan door de verzekeraar weggenomen worden door zijn eigen opzegmogelijkheden restrictief te formuleren'.

B Blijkens het Voorlopig verslag van de vaste commissie voor Justitie van 31 oktober 2003 (Kamerstukken I 2003-2004, 19 529, A, p. 4-5), de Memorie van Antwoord van 5 oktober 2004 (Kamerstukken I 2004-2005, 19 529, B, p. 13) en het Nader Voorlopig verslag van de vaste commissie voor Justitie van 22 februari 2005 (Kamerstukken I 2004-2005, 19 529, D, p. 5-6) is tijdens de behandeling in de Eerste Kamer de vraag aan de orde gesteld of de verzekeringnemer of uitkeringsgerechtigde wel wordt beschermd tegen een al te willekeurige opzegging door de verzekeraar.

Als antwoord daarop is bij de Aanpassingswet (Kamerstukken II 2004-2005, 30 137, nr. 2) aan het slot van artikel 7.17.1.13 lid 3 de volgende zin toegevoegd: 'De verzekeraar kan slechts tussentijds opzeggen op in de overeenkomst vermelde gronden welke van dien aard zijn dat gebondenheid aan de overeenkomst niet meer van de verzekeraar kan worden gevergd'.

Deze slotzin is in de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II, 2004-2005, 30 137, nr. 3, p. 7-8) als volgt toegelicht: 'Intussen past bij de verzekeringsovereenkomst in het algemeen wel dat de verzekeraar in beginsel terughoudend is in het hanteren van een bevoegdheid tot tussentijdse opzegging, zeker als er geen sprake is van kwade trouw bij de verzekeringnemer. Hetgeen men hier veelal ook zou kunnen afleiden uit bepalingen van het algemene vermogensrecht, leent zich ook voor een verzekeringsrechtelijke toespitsing. (...) De van verzekeraars te vergen terughoudendheid is tot uitdrukking gebracht in de voorgestelde toevoeging aan lid 3. In elk geval zal voldaan moeten zijn aan de in de verzekeringsvoorwaarden gestelde vereisten. Voorts zal de verzekeraar veelal zorgvuldig moeten overwegen of de omstandigheden voldoende ernstig zijn om opzegging te rechtvaardigen en moeten nagaan of in redelijkheid geen minder
2007/024 Br

ingrijpende maatregel kan worden gevonden die evenzeer recht doet aan de belangen van beide partijen (...)'.

2. Op 31 oktober 2006 heeft PvdA-kamerlid Heemskerk aan de Minister van Justitie vragen gesteld over het tussentijds opzeggen van verzekeringen. Een van de vragen luidde: 'Geldt de voorwaarde, dat de verzekering alleen tussentijds opzegbaar is als daartoe een voldoende zwaarwegende grond bestaat, ook voor de verzekeringnemer?'. De Minister van Justitie heeft deze vraag als volgt beantwoord: 'Artikel 7:940 lid 3, eerste volzin, BW strekt er niet toe ook aan de verzekeringnemer een beperking op te leggen ten aanzien van de wijze waarop hij zijn opzeggingsbevoegdheid uitoefent. Nu hiermee bij het formuleren van de verzekeringsvoorwaarden rekening kan worden gehouden, behoeft voor nadelige gevolgen voor verzekeraars van deze bevoegdheid van de verzekeringnemer in het algemeen niet te worden gevreesd. Zou onder bijzondere omstandigheden een opzegging door de verzekeringnemer naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn, dan kan de verzekeraar zich daartegen op die grond verzetten (artikel 6:2 lid 2 BW)'. De door Heemskerk eveneens gestelde vraag of het feit dat de verzekeraar zich de bevoegdheid toekent om het contract tegen de jaarlijkse hoofdpremievervaldatum op te zeggen, terwijl de verzekeringnemer slechts het recht heeft om de verzekering op te zeggen tegen de contractvervaldatum (bij langjarige contracten) niet in strijd is met artikel 7:940 lid 3 BW, heeft de Minister van Justitie bevestigend beantwoord. Volgens de Minister van Justitie zal artikel 7:940 lid 3, eerste volzin, BW in zo'n geval meebrengen dat de verzekeringnemer, in weerwil van het feit dat de verzekeringsvoorwaarden slechts voorzien in opzegging door de verzekeringnemer tegen de contractvervaldatum, óók kan opzeggen tegen de jaarlijkse hoofdpremievervaldatum.

3. Op 16 december 2005 heeft Prof. Mr. J.H. Wansink een advies uitgebracht over de uitleg van het bepaalde in artikel 7:940 lid 3 BW. Wansink heeft in dit advies vermeld dat hij geneigd is de vraag, inhoudende of ook voor de verzekeringnemer geldt dat hij slechts tussentijds kan opzeggen indien hij aantoont dat de omstandigheden voldoende ernstig zijn om opzegging te rechtvaardigen, bevestigend te beantwoorden. Het in artikel 7:940 lid 3, eerste zin, BW neergelegde uitgangspunt van wederzijdse gelijkheid van rechten verdraagt zich naar de mening van Wansink slecht met de opvatting dat de verzekeringnemer als een "free rider" zonder meer zonder enige redengeving per premievervaldatum de polis zou kunnen opzeggen, uitsluitend omdat de verzekeraar zich de bevoegdheid met zo veel woorden in de polisvoorwaarden heeft voorbehouden.

4. In zijn circulaire MSS 2007/04 van 29 januari 2007 heeft het Verbond van Verzekeraars alle bij hem aangesloten schadeverzekeringsinstellingen geïnformeerd over het door de Juridische Commissie Schade uitgebrachte advies inzake tussentijdse opzegmogelijkheden van de verzekeringnemer. Naar het oordeel van de Juridische Commissie Schade strookt de interpretatie van artikel 7:940 BW die de Minister van Justitie geeft in de beantwoording van de Kamervragen, niet met de toelichting die destijds door de wetgever bij dit artikel is gegeven. Het Verbond van Verzekeraars wijst er in zijn circulaire op dat het belang van de goede naam van het verzekeringsbedrijf gebaat is bij een zo consumentvriendelijk mogelijk handelen van verzekeraars en raadt de aangeslotenen derhalve aan, behoudens in die gevallen waarin sprake is van strijdigheid met de redelijkheid en billijkheid, zo ruimhartig mogelijk in te stemmen met de wens van een verzekeringnemer om de verzekeringsovereenkomst tussentijds te beëindigen. In zijn circulaire MSS 2007/05 van 2 februari 2007 heeft het Verbond van Verzekeraars, nadat hem vragen hadden bereikt over de uitleg van zijn circulaire van 29 januari 2007, onderstreept dat hij, met het advies ruimhartig om te gaan met tussentijdse opzeggingen, een algemene aanbeveling heeft willen doen aan zijn leden.

5. Artikel 7:940 lid 3 BW koppelt het opzeggingsrecht van de verzekeringnemer aan de opzeggingsbevoegdheid van de verzekeraar, welke bevoegdheid op zijn beurt weer is gebonden aan een polisbepaling. Artikel 7:940 lid 3 BW strekt er derhalve niet toe dat de verzekeringnemer onder alle omstandigheden de verzekering zonder meer kan opzeggen. De in een aantal tussentijdse-opzeggingszaken bij de Raad aangevoerde argumentatie dat een verzekering wordt opgezegd “omdat het nieuwe verzekeringsrecht in werking is getreden”, is mitsdien ontoereikend.

6. In een aantal tussentijdse-opzeggingszaken is ook verband gelegd tussen (een verzoek tot) tussentijdse beëindiging van de verzekering door een nieuwe tussenpersoon en de provisieaanspraak die de oude tussenpersoon na overboeking van de verzekering naar de nieuwe tussenpersoon krachtens art. 17 lid 3 van de Wet Assurantiebemiddeling (oud) heeft behouden, welke aanspraak evenwel bij de beëindiging van de verzekering eindigt. In zijn arrest van 11 mei 1990, NJ 1991, 151 m.nt. MMM heeft de Hoge Raad geoordeeld dat niet is uitgesloten dat zich omstandigheden voordoen dat een verzekeraar die onverplicht (onderstreping RvT) meewerkt aan tussentijdse beëindiging van de verzekering, daarbij rekening heeft te houden met de gerechtvaardigde belangen van de oude tussenpersoon. In geval een verzekeraar ingaat op een redelijk verzoek van de verzekeringnemer tot tussentijdse opzegging, zal in beginsel geen sprake zijn van een tussentijdse beëindiging van de verzekering zonder geldige reden, met als gevolg dat een verzekeraar in een dergelijk geval in beginsel ook niet onrechtmatig handelt tegenover de voormalige tussenpersoon.

7. Bij meerjarige verzekeringsovereenkomsten is voorts het volgende van belang. Op grond van het tweede lid van artikel 7:940 BW kunnen de verzekeringnemer en, tenzij het een persoonsverzekering betreft, de verzekeraar een overeenkomst die is aangegaan voor een periode van meer dan vijf jaar, of die voor zulk een periode is verlengd, opzeggen tegen het einde van het vijfde jaar binnen die periode. Daarbij geldt een opzegtermijn van twee maanden. Van deze bepaling kan ingevolge artikel 7:943 lid 3 BW niet ten nadele van de verzekeringnemer of de tot uitkering gerechtigde worden afgeweken indien de verzekeringnemer een natuurlijk persoon is en hij de verzekering sluit anders dan in de uitoefening van een beroep of bedrijf. De Raad is van oordeel dat verzekeraars de particulieren die hun meerjarige verzekeringen tussentijds wensen te beëindigen, in voorkomende gevallen dienen te wijzen op het in artikel 7:940 lid 2 BW bepaalde.

Beoordeling van de onderhavige klacht

8. De Raad kan geen voor partijen bindende uitspraak doen omtrent de vraag of de in artikel 7:940 lid 3 BW neergelegde beperking, inhoudende dat de verzekeraar slechts tussentijds kan opzeggen op in de overeenkomst vermelde gronden welke van dien aard zijn dat gebondenheid aan de overeenkomst niet meer van hem kan worden gevegd, ook geldt voor de verzekeringnemer die, met een beroep op de eerste volzin van dat artikellid, de overeenkomst tussentijds opzegt. De uitleg van deze wetsbepaling is aan de rechter voorbehouden. Wel kan de Raad beoordelen of het door verzekeraar dienaangaande ingenomen standpunt in redelijkheid verdedigbaar is, omdat, zou dat laatste niet het geval zijn, verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt.

9. Verzekeraar heeft Prof. Mr. J.H. Wansink gevraagd hem te adviseren over de vraag wat de opzeggingsmogelijkheden van de verzekeringnemer in het nieuwe verzekeringsrecht zijn. Deze heeft zich - zoals uit de Algemene beschouwing blijkt - op het standpunt gesteld dat het verdedigbaar is om ervan uit te gaan dat ook de verzekeringnemer slechts tussentijds kan opzeggen indien hij aantoont dat de omstandigheden voldoende ernstig zijn om opzegging te rechtvaardigen. Door dit advies op te volgen en op grond daarvan het standpunt in te nemen dat klager - die eerst in zijn

reactie op het verweerschrift van verzekeraar heeft gesteld dat sprake is van een vertrouwensbreuk tussen partijen en daarmee het bestaan van dergelijke omstandigheden ten tijde van de opzegging niet voldoende heeft aangetoond - de verzekeringen niet per premievervaldag kon opzeggen, heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

10. Voor zover klager zich voorts erover beklaagt dat verzekeraar zich niet houdt aan de op 19 april 2006 door een medewerkster van de gevolmachtigde van verzekeraar aan de tussenpersoon van klager gedane telefonische toezegging, inhoudende dat alle opzeggingen akkoord waren bevonden, geldt het volgende.

De Raad kan niet tussen partijen feiten bindend vaststellen waaromtrent zij van mening verschillen terwijl doorslaggevend bewijs ontbreekt. Naar blijkt uit het verweerschrift betwist verzekeraar dat voornoemd telefoongesprek heeft plaatsgevonden. Bewijs voor het ene of andere standpunt ontbreekt. Ook ten aanzien van dit onderdeel van de klacht kan dus niet worden geoordeeld dat verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad.

11. Het bovenstaande voert de Raad tot de slotsom dat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 19 maart 2007 door mr. E.M. Wesseling-van Gent, voorzitter, mr. J.G.C. Kamphuisen, mr. E.J. Numann en mr. C.W.M. van Ballegooijen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Guijt, secretaris.

De voorzitter:

(mr. E.M. Wesseling-van Gent)

De secretaris:

(mr. J.J. Guijt)